

Grote

door
Remco
Campert

www.iisg.nl/grootveld/

gezichten

EEN vriend van mij, die twaalf jaar geleden ons land vaarwel zei en zich in Parijs vestigde, was deze week voor een paar dagen teruggekeerd naar de hoofdstad van het dankbare vaderland. De weg wist hij er niet zo goed meer en verscheidene malen moest hij ervan weerhouden worden resoluut de richting nieuw-west in te slaan als hij in oud-oost moest zijn. Het weerzien met bepaalde zaken, zoals oude trams en de eenden in de grachten, ontroerde hem diep; andere dingen, zoals de verkiezingsborden op de brugleuningen en de radioprogramma's, brachten hem weer in dezelfde staat van verbijsterde woede, waarin hij destijds ons land verliet.

Nieuwsgierig naar meer reacties, stelde ik hem in een groot café in het midden der stad een aantal vragen, die hij bereidwillig naar woorden zoekend beantwoordde.

„Noem eens een paar dingen die je speciaal zijn opgevallen.”

„Er zijn meer auto's en minder fietsen. Je ziet bijna geen dames van middelbare leeftijd meer, die zich op hoge, zwarte rijwielen door de straten spoeden.”

„En wat de mensen betreft?”

„De mensen hebben allemaal erg grote gezichten. Een beetje aardappelachtig. Hun ogen hebben een kleur, die je nergens anders tegenkomt. Maar vooral de grootte van de mensen verbaast me. In Frankrijk ben ik vrij lang, hier ben ik maar een kleintje. Ze zijn iets minder provinciaal geworden.”

„Hoe vind je de vrouwen geworden?”

„Aanmerkelijk aantrekkelijker. Je ziet veel minder van die Hollandse karrepaarden en veel meer van, hoe zal ik het noemen, van die dunne, optilbare meisjes. Ze maken zich veel beter op, maar het blijft toch allemaal een beetje een ordinaire benadering van

het soort werkelijk mooie vrouw, waarvan je het prototype hier niet ziet rondwandelen. Het is er vaak een beetje naast, als je me volgen kunt.”

„En de taal? Is de taal veranderd?”

„Ik heb een aantal woorden gehoord, die ik nog niet kende, althans niet in de betekenis waarin men ze nu gebruikt. Fijn, versieren, doorzakken, in de vernieling — ik noem er maar een paar. Gespreksflarden die ik in het langslopen opvang, versta ik niet. Het klinkt allemaal als: ‚sneudewizzewille.’”

„Nog meer?”

„Ja, verscheidene dingen. Het is niet te geloven zoals de mensen hier hun auto's oppoetsen. Het is een onaangenaam gezicht. Wat me verder bijzonder opviel is dat je overal naamplaatjes aan de deuren ziet. Misschien komt het doordat ik uit Frankrijk kom, maar mijn eerste reactie is: ‚Gevaarlijk, je naam zo open en bloot aan de deur. Iedereen weet waar je woont.’ Dan kun je duidelijk merken dat de mensen over meer geld beschikken dan vroeger. En er wordt verbazingwekkend veel bier gedronken.”

„Wat vind je van het uitgaansleven?”

„Een stuk woester en aardiger dan vroeger. Meer ‚beat’, als je begrijpt wat ik bedoel. Ongecompliceerder ook. Seksueel schijnt men — of in elk geval de jeugd — zich weinig problemen meer te maken. Dat is toe te juichen. En zoiets als de K' kerk van Robert Grootveld zul je in heel Parijs niet vinden. Dat is iets heel bijzonders. Ik ben er diep van onder de indruk.”

„Wat zou je nu het liefste doen?”

„Wacht, nog één ding: de mensen fluiten hier op straat en in de winkels. Dat hoor je nergens. Het maakt een beetje oubollige indruk. Wat ik nu het liefste zou doen? Ik stel voor dat we eerst kijken of er iets te versieren valt en daarna doorzakken. Dat lijkt me fijn.